

Andrea Rimová



B
L
U
D
I
S
K
O

MOTÝL

Never. Nepros. Nezabudni.

BLUDISKO

Andrea Rimová

BLUDISKO

Never. Nepros. Nezabudni.



VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Andrea Rimová 2015
Design © Motýľ design 2015
Cover photo © Rudchenko Liliia/Shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2015

ISBN: 978-80-8164-072-8

S láskou venujem drahému synovcovi
Mikuláškovi.
Vitaj na svete, miláčik môj!

*Všetky mená postáv a firiem v tomto príbehu
sú vymyslené a nemajú žiadne súvislosti.*

Prológ

Pomaly som otvorila oči, no videla som len biely strop. Uvedomila som si, že ležím na zemi, ale nevedela som, kde presne sa nachádzam. Bolel ma krk a stálo ma veľa úsilia, kým som otočila hlavou nabok. Po mojej pravej ruke sa povalovali akési škatule. Netušila som, čo tam robia ani čo sú to za priestory, v ktorých som sa ocitla.

Pomaly som vrátila hlavu naspäť a znova som sa zadívala na strop. Nebolo to jednoduché, pretože k bolesti v krku pribudla aj ťažoba v hrudi. Pokúsila som o hlboký nádych, no zacítila som hnusný zápach zatuchliny, alkoholu a cigaretového dymu. Môj žalúdok hneď zareagoval a naplo ma na zvracanie. Z posledných síl som sa prevalila na opačnú stranu, a ak som bola doteraz zmätená a vystrašená, nasledujúce sekundy ma šokovali a mala som chuť začať kričať. Nez mohla som sa však na jediný zvuk, moje hlasivky zostali ochromené, bez akejkoľvek činnosti.

Vedľa mňa ležal človek. Muž. V hrudi mal zapichnutý veľký nôž a jeho obnaženú vrchnú časť tela pokrývala zaschnutá krv. Mal zavreté oči. Došlo mi, že toto nevyzerá dobre. Ani pre neho, ani pre mňa.

Srdce v hrudi mi búšilo, akoby som práve zabehla maratón. Zavrela som oči.

Kto je to a čo sa mu stalo? A ako som sa sem dostala ja? Včera som predsa išla z podniku rovno domov! Alebo to nebolo včera a toto sa mi sníva?

Môj mozog odmietal spolupracovať. Zmätene som zavrela oči v nádeji, že po ich opätovnom otvorení budem úplne inde, napríklad doma. A vedľa mňa bude ležať poskrúcaný paplón s rozčítanou knihou, a nie zakrvavené telo.

Otvorila som oči, ale žiaden teleport sa nekonal. Bola som stále v miestnosti s raneným, možno aj mŕtvym neznámym a pokúsila som sa posadiť. Podarilo sa mi to až na tretí pokus. Bolesť krku bola stále intenzívna. Pohľad na telo muža bol z tejto polohy iný.

Najprv som sa zadívala na jeho chodidlá. Bol bosý a nechty na nohách mal upravené. Lýtka a stehná mu pokrývali tmavé kučeravé chlčky. Mal oblečené iba čierne šortky. Na zemi sa povalovalo akési tričko. Nôž v jeho hrudi mal veľkú, asi aj ťažkú rukoväť, a akoby oznamoval, že on je pánom života tohto muža.

Radšej sa ho nedotknem.

Mal zavreté oči a určite nie viac ako štyridsať rokov.

Možno ešte žije. Musím zavolať pomoc, a to hneď!

Chytila som ho za zápästie s cieľom zistiť, či má pulz, aj keď som akosi podvedome vedela, že tento chlap už nepatrí medzi živých. Vnútorňý pocit ma neklamal. Nedýchal.

Keď som po chvíľke pustila jeho studenú ruku, čakal ma ďalší šok. Moje dlane boli od krvi. K slzám sa pridali vzlyky, ktoré naberali na intenzite, keď som na svojom oblečení postupne objavovala krvavé škvrnky.

Čo to má znamenať? Prečo som celá špinavá? Zápasila som s ním? Napadol ma? Chcel ma znásilniť? Čo mám s tým všetkým spoločné?

Zo všetkých síl som sa snažila zachovať pokoj. Celá som sa triasla a bolesť v hrudi sa stupňovala.

Zabila som ho? Veď ho ani nepoznám! Navyše nevážim ani šesťdesiat kíľ. Ako by som mohla zabiť takého veľkého chlapa? To určite nie! Musím zavolať políciu!

Vstala som a trochu sa mi zatočila hlava. Keď som opäť nabrala rovnováhu, poobzerala som sa okolo seba. Asi dva metre za mnou ležala na zemi moja kabelka. Náhlivo som z nej vybrala mobil a chystala som sa zavolať pomoc. Potom mi došlo, že ne-
tuším, kde som.

Ako nadiktujem sanitke a polícii, kam majú prísť?

Prešla som k oknu popri škatuliach a tele mŕtveho muža. Podlamovali sa mi kolená. V roztrasených špinavých rukách som zvierala mobil. Nazrela som cez žalúzie a neverila vlastným očiam.

Kostol? Knižnica? Fontána a kamenné dlaždice? Som v centre mesta? Ako to?

Nebolo pochýb, že som v byte na námestí. Niekde vysoko, aspoň na treťom poschodí. Moja myseľ nebola schopná zamýšľať sa nad tým, kto tu asi býva. Pred očami mi svietil obrovský billboard s nápisom: Si v byte cudzieho muža, ktorý je navyše mŕtvy.

Opäť som sa celá roztriasla a otočila sa smerom do miestnosti. Telo na zemi sa ani nepohlo. Ako by aj mohlo? Oči sa mi zahmlievali. Pre slzy som poriadne nevidela, kam stúpam.

Narazila som do jednoduchej stoličky, na ktorej možno zavraždený muž sedával pri raňajkách. Sadla som si na posteľ neďaleko tela a odblokovala klávesnicu na svojom telefóne. Z nosa mi tieklo a musela som sa párkrát zhlboka nadýchnuť, aby som bola schopná hovoriť. Na poslednú chvíľu som sa však rozhodla inak.

Nemôžem zavolať na políciu. Uveria mi, že som sa tu ocitla náhodou?

Musím vypadnúť!

Hned!

Pred piatimi rokmi

„Neverím vlastným ušiam! Sme spolu päť rokov, máme krásneho syna, sme zdraví. Máme milión dôvodov na úsmev a chuť žiť, tešiť sa zo všetkého, čo nás čaká, a ty mi povieš, že ma už akosi nemiluješ?“ kričal Libor ako zmyslov zbavený. „Akosi? A to je ako?“

„Zasa ti ide len o jedno,“ poznamenala Elena sucho.

„Zbláznila si sa?“ vrtel hlavou. „Ako to môžeš povedať?“

„Veď si ma pred chvíľou ťapol po zadku. Viem, na čo si myslel.“

„A čo je na tom zlé? Nespali sme spolu už štyri mesiace. Možno aj viac. Zdá sa ti to normálne?“ nechápavo sa díval na manželku a hlavou mu preblesklo, ako si ju vôbec mohol zobrať.

„Nekrič, zobudíš malého!“ povedala so zvýšenou intenzitou hlasu.

„A zabudla si dodať, že to môže počuť tvoja mama!“ zvolal ešte hlasnejšie a pootočil sa k dverám.

„Prestaň,“ zasyčala. Na mamu nedala dopustiť.

„Je mi srdečne jedno, či počúva za dverami. Bola chyba nastáňovať sa sem hneď po svadbe. Mali sme si ísť vlastnou cestou!“ prestal sa úplne ovládať.

„Veď si chod! Nikto ťa predsa nedrží. Pozri sa, tam sú dvere,“ ukázala rukou a prepaľovala ho nenávisným pohľadom.

„Milovala si ma vôbec niekedy?“ vzdal sa.

Hnev vystriedala ľútosť. Lutoval sám seba, ale aj syna, ktorému v predstavách naplánoval iné detstvo.

„Neklad' mi hlúpe otázky. A daj mi už pokoj. Musím sa pripraviť. Ideme s mamou a malým do kostola,“ povedala flegmaticky a siahla po kozmetickej taštičke na nočnom stolíku.

„Budeme ešte niekedy fungovať ako normálny pár?“ zagánil na ňu.

„O čo ti ide, Libor?“ podišla k nemu.

„Tebe vôbec neprekáža, že nežijeme ako skutoční manželia?“

„Dobre,“ povedala ironicky. Lahla si na rozostlanú posteľ, odkiaľ len pred chvíľou vstala, a rozťahla nohy.

Skôr ako stihol niečo povedať, otvorila zásuvku na svojom nočnom stolíku a vybrala z nej škatuľku prezervatívov. Vybrala jeden, otvorila ho pomocou zubov a zamávala ním na manžela.

„Tak na čo ešte čakáš?“

Hľadel na svoju ženu a jeho srdce opäť naplnil hnev, ktorý sa miešal s pocitom poníženia. Ako muž sa cítil úplne nepotrebný, neschopný a nemilovaný. Nebol schopný pohnúť sa ani reagovať na celé toto absurdné divadlo, ktoré sa mu odohrávalo pred očami.

„No tak pod. Sme predsa manželia,“ sadla si a začala si vyzliekať pyžamové nohavice. „Chceš predsa sex, tak na čo čakáš?“ pokračovala.

Libor cítil, ako mu zlosť vháňa červeň do líc. Cítil sa ako nula, ako úplné nič. Ako suché lístie pod stromom, ktoré čaká už len studená snehová prikrývka a potom definitívny koniec.

Zhlboka sa nadýchol a odišiel zo spálne.

Preletel okolo detskej izby a nemal silu pozrieť sa na spiaceho syna, ktorý za nič nemohol. Bez rozmýšľania si vzal koženú bundu, kľúče od auta, peňaženku a mobil a vybehol z domu. Bolo mu jedno, že ho z okna pozoruje svokra aj to, že ho čakali tri dni dovolenky, ktorú plánoval stráviť s manželkou a so synom. Musel odísť. Preč. Ďaleko od toľkej hanby a poníženia. Už ďalej takto nevládal.

Naštartoval a bezcieľne jazdil po meste. Potom, sám nevediac ako, sa ocitol na diaľnici medzi autami uháňajúcimi na východ a vôbec mu to neprekážalo. Všade bolo lepšie ako pri nej.

* * *

Hana nasadla do prvého autobusu, ktorý zbadala. Bolo jej jedno, kam ide. Pri kúpe lístka povedala šoférovi jednoduché: „Na konečnú, prosím.“

Keď sa usadila na sedadle, vzdychla si. Bola síce rozrušená, ale upokojoval ju fakt, že odchádza. Nevedela, na ako dlho. Netušila,

kam. Ani čo tam bude robiť. Cítila sa však silná a nezraniteľná. Nikto jej viac nemohol ublížiť.

Usmiala sa do maličkého zrkadla, ktoré vytiahla z kabelky, a potom venovala pohrdavý pohľad staršej panej sediacej na vedľajšom sedadle, ktorá si ju zvedavo premeriavala.

Čo toľko čumí? Každý by sa mal starať sám o seba!

V kabelke zbadala zrolovaný časopis. Určite nebol jej. Bola si istá, že patrí Barbore. Vždy mala úplne opačný vkus, ale na to si už Hana za dlhé roky priateľstva akosi zvykla.

Tak sa teda pozriem, čo čítaš tentoraz, moja milá.

Po chvíli listovania v časopise ju prešla chuť a strčila ho naspäť do kabelky. Nasadila si slnečné okuliare, tiež Barborine, a dívala sa von oknom. Sledovala ubiehajúcu krajinu, domy a mestečká mihajúce sa za oknami a na chvíľu zabudla, čo všetko spôsobila pred necelou hodinou. Bolo jej fuk, že pripravila kamarátku o ďalšieho platiaceho študenta v provizórnej súkromnej jazykovej škole. Bolo jej jedno, že si možno budú musieť hľadať nový podnájom. Konala podľa toho, ako sa cítila, a bola na seba pyšná. Barborin žiak ju nemal chcieť pretiahnuť hneď na prvom rande a jeho auto by nebolo skráslené ryhami od kameňa.

Hana sa nikdy nevzdáva. Bojuje, pretože sa jej hnuší násilie a nespravodlivosť.

Usmiala sa a opäť sa ponorila do nudného časopisu plného módných značiek a reklám na drahé parfumy. Musí povedať Barbore, aby sa zamyslela nad svojím vkusom.

Bolo fajn nevedieť, kam ide. Neznámo pre ňu znamenalo šancu stratiť sa v dave. Byť preč od ľudí, ktorí ju nechápu, ale neváhali by vynášať rozsudky. Lebo toto robia ľudia bežne.

* * *

Keď sa Libor ocitol v blízkosti ďalšieho krajského mesta, povedal si, že na dnes ukončí svoju púť práve tu. Počas jazdy sa síce trochu upokojil, ale vedel, že z dlhodobého hľadiska čelí veľkému problému a bude ho musieť riešiť.

Lenže ako? Rozviest' sa a nevidieť vyrastať Bohuša?

Pri tej predstave sa mu do očí nahrnuli slzy. Aj policajti plačú.

Pretriel si tvár vreckovkou, ktorú vybral z priehradky medzi sedadlami, a vložil si do úst mentolovú žuvačku. Potom sa vydal k čerpacej stanici. Bol hladný a smädný. Pri platení mu padol pohľad na stojan s cigaretami a vypýtal si jedny. Potom aj zapalovač.

Asi som sa zbláznil. Ja predsa nefajčím.

Keď opäť nasadol do vozidla, zvažoval, kam teraz. Mesto už v minulosti navštívil, ale nepoznal ho veľmi dobre. Na sedadlo spolujazdca položil zabalenú bagetu, energetický nápoj a škatulku cigariet so zapalovačom. Pousmial sa nad svojím mininákupom a pohlol sa vpred. Asi po piatich minútach zbadal veľkú reklamu, ktorá mu oznamovala, že pri odbočení vpravo sa po tristo metroch dostane k známemu supermarketu.

Paráda, na parkovisku zjem bagetu, vypijem nápoj, zapálím si cigaretu a uvidím, čo ďalej.

Cítil sa ako malý chlapec plný rebélie a páčilo sa mu to. Opäť vrhol pohľad na cigarety a uvažoval, či si ešte vôbec pamätá, ako sa fajčí. Vo svojich tridsiatich piatich rokoch sa pýšil tým, že už viac ako desaťročie nepozná chuť tabaku.

Debrecínska bageta mu chutila viac ako kedykoľvek predtým. Dokonca aj energetický nápoj, ktorému sa roky snažil vyhýbať. Akoby bolo v ten deň všetko dovolené.

Keď vystúpil z auta s cigaretou v ústach, cítil sa ako gangster. Mal na sebe koženú bundu, rifle s dierou na kolene, ktoré nosil výhradne v záhrade, a strapaté vlasy, ktoré mu padali do tváre. Prehrabal si ich prstami, oprel sa o prednú časť svojho čierneho kombi a chvíľu váhal, či si má zapáliť.

V mysli sa mu opäť prehrala scéna zo spálne. Opäť sa díval do tváre ženy, ktorá mu sľubovala večnú lásku a oddanosť a krátko po narodení syna na to zabudla. Spomenul si na chudobný sexuálny život, ktorý si sem-tam kompenzoval nejakou ľahkou ženou ochotnou spraviť za peniaze hneď a všetko.

Rozhodol sa zahnať tieto myšlienky a zapálil si cigaretu. Sledoval oranžový plameň, ktorý sa zmocnil jej špičky a pomaly pohltil

papierik aj tabak na mieste, kde držal zapaľovač. Potom silno potiahol a spustil ruku s cigaretou vedľa tela.

Takto to robia drsnáci, ktorých s kolegami často vypočúvame.

Prehnal to a odpoveď jeho tela prišla v záchvate kašľa, ktorý sa ho v momente zmocnil. Jednou rukou sa držal za hrud', druhou pevne zvieral filter cigarety, ktorý stláčal s každým novým zakašľaním.

Ty idiot! Načo si si kupoval cigarety!

Keď bol z najhoršieho vonku a mohol sa opäť nadýchnuť, periférne zbadal, že ho niekto pozoruje. Dievča.

„Ste v poriadku?“ opýtala sa, keď sa k nej otočil celým telom.

„Áno, ďakujem. Ja... nefajčím,“ povedal previnilo a potom mu došlo, že stále drží v ruke cigaretu.

„To vidím,“ usmiala sa neznáma a podišla bližšie k nemu.

„Dáte si? Mám ich plný balíček. Naozaj nefajčím.“

„Ani ja. Dnes je však šialený deň. Rada si zapálím, ak to ešte viem,“ povedala a natiahla k nemu ruku.

„Hneď to bude,“ zasmial sa Libor, pretože mu celá situácia prišla úplne šialená. V cudzom meste na parkovisku núka cigaretou neznáme dievča.

Trpezlivo čakala, a keď jej podal celú škatuľku, zdvihla obočie.

„To je všetko pre mňa? Prestávate s tým?“

Libor sa opäť oprel o kapotu a podal neznámej zapaľovač. „Veď vám vravím, že nefajčím. Len som si myslel, že mi to pomôže byť dnes niekým iným.“

Zapálila si cigaretu a tiež trochu zakašľala. „Ani ja nefajčím. Lenže teraz mám akosi chuť na nikotín. Tiež máte za sebou niečo nepekné?“

Vložil si do úst cigaretu, ktorá mu medzitým zhasla, a dievča podišlo bližšie k nemu, aby mu ju pripálilo.

„Ďakujem,“ pokýval hlavou a potiahol slabšie ako pri prvom pokuse. „Človek nie vždy žije tak, ako by si predstavoval.“

Neznáma sa mu zadívala na diery na jeho kolene a potom priamo do očí. Zbadala v nich smútok a sklamanie.

„A čo tak na chvíľu žiť podľa predstáv?“ zasmiala sa.

„Beriem všetkými desiatimi,“ žartoval, ale ona sa zrazu zatvá-
rila vážne.

„Volám sa Hana,“ nastavila mu pravicu.

Nemôžem jej povedať pravé meno. Bohvie, čo je zač.

„Roman,“ povedal a potriasol jej rukou. „Teší ma. Tak ako sa
to robí?“

Na moment ju svojím neplánovaným dvojzmyslom uviedol do
rozpakov. „Čo ako sa robí?“ zasmiala sa zvesela.

„Ako sa na chvíľu žije podľa predstáv?“ vysvetľoval pointu svo-
jej otázky.

Hana si potiahla z cigarety. „To závisí od toho, koľko máte času.“

Libor nechápal, ako sa s neznámou dostal k tejto konverzácii
ani čo presne to znamenalo, ale bavilo ho to.

„Povedzme dva dni,“ zadíval sa jej do očí.

„To by šlo,“ zhodnotila Hana. „Tak dva dni. Budeme si tykať,“
rozhodla.

Schuti sa zasmial a prikývol.

„Takže, ako by si chcel stráviť dva úžasné dni?“ pokračovala
a posadila sa na kapotu vedľa neho.

Libor sa pozrel do slnka a chvíľu mlčal.

„Chcel by som navštíviť nejaké historické múzeum. A pekný
kostol.“

Hana ho doplnila. „A prechádzať sa popri rieke.“

„Dať si chutnú večeru s dobrým vínom,“ pokračoval.

„A tancovať. Rýchlo, pomaly, hocijak,“ snívala nahlas Hana.

„Horúca sprcha. A...“ zasekol sa Libor, pretože sa mu dralo
na jazyk slovo sex. Nevedel však, čo si môže dovoliť povedať tejto
Hane. Veď ju sotva poznal.

„Divoké, náruživé a nenásytné milovanie,“ prekvapila ho mla-
dá žena.

Obaja sa k sebe naraz otočili a chvíľu neboli schopní prehovoriť
ani slovo. Pozerali sa jeden druhému do očí a uvedomovali si, že
práve zažívajú bláznivý moment. Obom sa to však páčilo.

Hana sa spamätala ako prvá. „A ten druhý deň by som začala
chutnými raňajkami.“

„Potom nejaký šport, napríklad tenis. Alebo plávanie,“ pridala sa Libor a potiahol si z cigarety.

„Skvelý neskorší obed a kino,“ smiala sa veselo.

„Horor, pri ktorom sa budeš báť. Bu-bu-bu,“ pokračoval a snažil sa znieť hrôzostrašne.

„A ty ma budeš ochraňovať, aby sa mi nestalo nič zlé,“ uškrnula sa a Libor si všimol, že zblízka je ešte krajšia, ako keď stála uprostred parkoviska a sledovala ho pri dusení sa kašľom.

„Potom pivo v bare, kde sa hrajú šípky. A pizza k tomu,“ vyslovil úplne vážne.

„A deň by sa mohol skončiť rovnako ako ten predošlý,“ zaklincovala to Hana.

Opäť sa medzi nimi rozhostilo ticho. Fajčili, obaja boli myšlienkami možno niekde inde, možno spolu.

Hana odhodila na zem nedofajčenú cigaretu a zoskočila z kapoty. Špičkou športovej topánky ju zahasila a sledovala Libora.

„Roman?“

Zdvihol hlavu a pozrel sa na ňu. V očiach mu lietali iskričky hravosti.

Podišla k nemu, vzala mu z ruky cigaretu a spravila s ňou to isté, čo pred chvíľou so svojou. Potom mu ovinula ruky okolo krku a pritiahla sa k nemu telom.

Čakal by všetko možné, ale toto určite nie.

Nedala mu šancu. Prilepila sa na jeho pery a on neodolal. Netušil, kto je, odkiaľ pochádza, netušil nič, a predsa sa mu to páčilo. V jeho tele začali od radosti tieskať hormóny, keď pocítil vášeň, ktorú Hana vkladá do bozku. Objal ju okolo pása a jednu ruku pomaly spustil na pravú polovicu jej zadku. Vošla mu do dlane, a keď ju jemne stisol, žena sa k nemu pritúlila ešte pevnejšie. Pocítila jeho vzrušenie a odpovedala mu jemným zastonaním. Mal chuť vrhnúť sa na toto dievča ako hladný lev a zobrať si všetko, čo sa bude dať.

Hana sa odtiahla a napravila si kabelku na ramene, ktorá sa jej z neho zviezla počas bozkávania.

„Dúfam, že nájdeme historické múzeum,“ povedala.

Libor vstal z kapoty a spýtavo sa na ňu pozrel.

„Alebo nemáš odvahu zažiť dva krásne dni?“ zamračila sa.

„Ty si to myslela vážne?“

„Prečo nie?“ nechápavo ho hypnotizovala pohľadom.

„Ja...“ nevedel, čo povedať. „Znie to bláznivo. Nie som odtiaľto a mám...“ začal argumentovať.

„Pozri, Roman, bol to spontánny nápad, keď si povedal, že málokto žije podľa svojich predstáv. Nezaujímam ma, kto si ani nič osobné. Znie to šialene, ale nemá azda každý právo na šťastie? Hoci len na krátky čas...“

Chytil ju za ruku. „Ty si blázon. A ja tiež. Tak dva dni.“

„Bez minulosti, bez budúcnosti,“ doplnila podmienky.

„Budeme žiť pre tieto dva dni,“ usmial sa Libor.

„Nič viac,“ pobožkala ho na čelo.

„Nič menej,“ opätovoľ jej bozk.

„Chcela som vedieť, či bude klapať aj sprcha a ten zvyšok, preto som sa na teba takto vrhla,“ usmiala sa.

„Bude,“ povedal suverénne a znova ju pobožkal. Chutila ako vanilkový puding a Libor sa za takúto krátku chvíľu stal od nej závislým.

Otvoril jej dvere, Hana nasadla, a kým obchádzal auto, všimla si jeho pevný zadok.

Čakajú ma dva krásne dni s týmto neznámym mužom. A potom návrat do reality.

* * *

„Nemáš so sebou žiadne veci?“ opýtal sa Libor.

„Nie, odišla som z domu nahnevaná na celú planétu. Čo ty?“

„Niečo podobné. V živote by som si ale nepomyslel, že...“

Hana ho chytila za ruku. „Roman, bol to bláznivý nápad, viem. Ak si nie si istý, pokojne zastav na krajnici a ja vystúpim.“

Zovrel jej dľaň vo svojej a povedal: „To ty máš poslednú šancu stopnúť toto šialenstvo.“

„Neurobím to. A ak si nejaký drogový diler alebo vrah, možno je mojím osudom zomrieť hrozným spôsobom,“ zasmiala sa zvesela. „Beriem všetko.“

Liborovi sa páčilo, že je plná života a vtipná. Navyše z nej sršala rozhodnosť a jeho prepadla zvedavosť. Chcel zrazu o tej žene vedieť viac. Pri prvej otázke týkajúcej sa súkromia mu pripomenula pravidlá.

„Na niečom sme sa dohodli. Nezaujíma ma tvoje povolanie, miesto bydliska, tvoj rodinný stav ani vek. Naozaj. Vyhňime sa konkrétnym údajom. Lahšie sa nám potom zabudne, dobre?“

Vedel, že má pravdu. Určite vycítila, že má záväzky. Ženy sú v tomto omnoho lepšie.

Keď si ju pred hotelom obzrel ešte raz, bol si zrazu istý, že ona určite niekoho má. A zrejme mala aj dostatočný dôvod, prečo spolu s ním vymyslela túto neuveriteľnú hru sľubujúcu zábavu, relax, skvelý sex a bezstarostný život na celé dva dni.

„Hotel vyplatíš hneď v hotovosti ty a ja ti v izbe dám polovicu peňazí. Tak to bude fér,“ rozhodla Hana. „Uhráj to nejako do autu. Že tu prenocuješ sám. Potom sa šichty vymenia a zamestnanci nebudú vedieť, čo sme zač.“

„Ako myslíš,“ nenamietal. „Ale zvyšok budem ako správny džentlmen platiť ja.“

„Okrem kina a pizze, hmmm?“ zasmiala sa.

„Vždy musíš mať posledné slovo?“

„Vždy. Poďme už, máme pred sebou bohatý program.“

Svoje plány narušili, len čo vošli do hotelovej izby. Vrhli sa na seba, akoby roky nezažili fyzickú blízkosť opačného pohlavia. Strhli zo seba všetko, čo im prekážalo, a nevedeli sa nasýtiť jeden druhého. Slová tu boli zbytočné. Ich telá spolupracovali ako roky zabehaný mechanizmus a pocity, ktoré pri tom cítili, premenili na pohyby. Vášeň, vášeň a ešte raz vášeň. Hlad po fyzickej blízkosti a rozkoši.

Keď sa o hodinu neskôr prechádzali pomedzi vitríny v múzeu, sem-tam na seba žmurkli a pohľadmi spomínali na besnenie v hotelovej izbe, kde nechali rozbombardovanú posteľ, veľký mokrý uterák a použitý prezervatív.

Prezerali si vystavené artefakty, čítali popisy k nim a rozprávali sa o období, z ktorého pochádzali nájdené predmety. *Možno*

je historik, aj keď jeho telo je svalnaté. Možno je to učiteľ dejepisu, ktorý chodíva do posilňovne.

Libor toho vedel veľmi veľa. Zapôsobil na Hanu, aj keď mal na rifliah diery.

Škoda, že táto rozprávka nepotrvá aspoň trikrát dlhšie, ako sme sa dohodli. Pravidlá sú však pravidlá. Dva dni a dosť.

Keď vstupovali do kostola na námestí, držali sa za ruky, akoby sa poznali roky. Libor rafinovane strkal Hanu pred sebou, aby nebolo vidno jeho otrhané džínsy do záhrady. Usadili sa v zadnej lavici a boli omámení pokojom, ktorý sa v nich rozhostil.

Obklopovali ich úžasné nástenné fresky výjavov z Biblie a opantala ich vôňa, ktorú je cítiť iba v kostoloch. V prednej lavici sedela staršia žena, o dva rady za ňou manželský pár v stredných rokoch. Žena si utierala slzy.

Libor sa zahľadel na Hanu. Nevnímala ho. Pozerala sa na oltár.

Na čo asi myslí? Na rodinu? Na partnera? Alebo si spomína na vlastnú svadbu?

Sám sa zahľadel na veľký kríž.

V kostole som nebol už roky. Prečo som do žiadneho nikdy nezašiel? Pomohlo by mi to načerpať silu.

Hana potiahla nosom a vyrušila ho v myšlienkach. Spýtavo sa na ňu pozrel a bez slova jej podal vreckovku z balíčka, ktorý vždy nosil vo vrecku koženej bundy. Prijala ju, utrela si nos a opäť sa pohrúžila do svojho sveta, kam on nemal prístup.

Barbora by iste neverila, kde som teraz. Bude sa smiať, keď jej to poviem. Celé toto divadlo je smiešne, no stojím si za svojou úlohou v ňom. Takto by som chcela žiť. Presne tak. Prečo si neukradnúť aspoň kúsok bezstarostnosti? Kúsok radosti.

Libor ju chytil za ruku. Zlakla sa, že už chce ísť preč, no keď sa naňho pozrela, nemo skúmal čelo kostola a tak mu len jemne stisla dľaň na znamenie toho, že sú tu spolu. Zdvihol kútik pier a pôsobil spokojne.

Krásny muž. A veľmi vnímavý. Navyše zručný v posteli. Dávno mi nebolo tak krásne.

V kostole bolo chladno, aj keď vonku ešte doznievali posledné lúče septembrového slnka. Sedeli tam aspoň polhodinu. Obaja blúdili myslou vo svojich nevydarených životoch, no každú úvahu končili prítomnosťou.

Dnes bude všetko iné. Aj zajtra. Hana je krásna, spadla mi k autu na parkovisku ako anjel z neba. Potreboval som sa opäť konečne cítiť mužom. A pri jej pružnom tele to nebol problém. Určite má rada šport. Má pevný zadok a silné ruky.

Liborom myklo, keď sa mu vo vrecku bundy rozdrnčal mobil. Kým ho vypol, pár starších žien, ktoré sa medzitým usadili v lavici pred nimi, ho prebodlo pomyslenými dýkami.

Volala mu Elena. Odmietol hovor. Naozaj ju nechcel počuť. Na okamih túžil vypnúť telefón, ale došlo mu, že by mohla vyvolať rozruch a kontaktovať jeho kolegov. Rýchlo jej natukal správu: SOM U KAMARÁTA. PRÍDEM DOMOV POZAJTRA.

Odpísala hneď. Štyri krátke slová, ktoré mohol očakávať a za iných okolností by ho ranili: JE MI TO JEDNO.

Tak prečo sa obťažuješ volať mi?

Vložil telefón naspäť do vrecka a chytil Hanu za ruku. Keď sa naňho pozrela, pošepol: „Prepáč.“

Usmiala sa, pohľadila ho pohľadom a on sa opäť vrátil do sna, ktorý sa rozhodli spoločne žiť.

Keď odchádzali, ešte raz sa zadívali na prekrásny interiér a obaja mysleli na to isté.

Čaká nás ešte veľa krásneho. Dnes a zajtra určite.

* * *

„Aha, plán mesta,“ zavolala Hana a ťahala ho k veľkej tabuli. „Nájdeme tam rieku. Všetky mestá vznikali v blízkosti rieky.“

Libor sa zamračil. „Načo ti bude táto informácia?“

„Zabudol si? V mojich predstavách bola prechádzka popri rieke,“ povedala káravo.

„Prepáč, je toho veľa, čo chceme stihnúť. Asi by sme si to mali zapísať,“ navrhol.